

Arrest

nr. 107 409 van 26 juli 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 4 april 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 februari 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 mei 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. BACQUAERT die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 24 juni 2000 huwt de verzoeker met zijn Belgische echtgenote.

1.2 Op 10 maart 2004 dient de verzoeker een aanvraag in tot vestiging op grond van zijn huwelijk met een Belgische echtgenote. Op 12 maart 2004 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3 In navolging van een verzoek tot herziening dat de verzoeker tegen de in punt 1.2 genoemde beslissing indiende, wordt op 23 november 2005 de beslissing genomen "*waarmee verzoekers verblijfssituatie geregulariseerd wordt*". De verzoeker wordt op 7 december 2005 in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen.

1.4 Op 26 december 2006 huwt de verzoeker te Marokko met een Marokkaanse vrouw, OEB. Dit huwelijk wordt echter niet erkend door de Belgische overheden.

1.5 Op 14 oktober 2009 wordt verzoekers eerste huwelijk door de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen nietig verklaard wegens schijnhuwelijk. Dit vonnis wordt bij arrest nr. 2009/AR/3166 van 3 november 2010 bevestigd door het hof van beroep te Antwerpen.

1.6 Op 2 november 2009 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.7 Op 22 maart 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot intrekking van verzoekers verblijfsrecht.

1.8 Op 8 juni 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis onontvankelijk verklaard wordt. Op 24 september 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot intrekking van de beslissing van 8 juni 2012. Op 4 februari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt.

1.9 Op 4 februari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tevens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies). Deze beslissing wordt op 22 maart 2013 aan de verzoeker ter kennis gebracht. Dit is de thans bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

In uitvoering van de beslissing van R.G. Adviseur, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de persoon die verklaart te heten :

A.A. en geboren te zijn te Douar Aouizeght op x.x.1972, en van nationaliteit Marokko te zijn

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 7 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië , tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven .

Zijn minderjarig kind, A.R., geboren te Antwerpen op x.x.2011 dient betrokkene te vergezellen.*

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

1° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14,§3, van de wet van 15 december 1980:

3° de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid: betrokkene huwde op 24.06.2000 met de Belgische onderdaan, K.P.. Dit huwelijk werd op 14.10.2009 vernietigd als zijnde een schijnhuwelijk door de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen. Dit vonnis werd bevestigd door het Hof van Beroep te Antwerpen op 03.11.2010 (Arrest 2009/AR/3166).

Inreisverbod

In uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van 5 (vijf) jaar.

Reden:

Betrokkene heeft fraude gepleegd of heeft onwettige middelen gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden. Betrokkene huwde op 24.06.2000 met de Belgische onderdaan, K.P. Dit huwelijk werd op 14.10.2009 vernietigd als zijnde een schijnhuwelijk door de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen. Dit vonnis werd bevestigd door het Hof van Beroep te Antwerpen op 03.11.2010 (Arrest 2009/AR/3166).”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 8 en 62 van de vreemdelingenwet.

De verzoeker licht het middel als volgt toe:

“1. Algemeen juridisch karakter:

Krachtens artikel 62 van de Vreemdelingenwet dienen alle administratieve beslissingen, genomen in toepassing van deze wet, gemotiveerd te worden. Die motiveringsplicht omvat de verschillende verwijderingsmaatregelen, waaronder het bevel om het grondgebied te verlaten.

Aanvankelijk volstond voor bepaalde verwijderingsmaatregelen een loutere motivering door verwijzing. Zo vermeldt artikel 8 van de Vreemdelingenwet dat het bevel om het grondgebied te verlaten, om als voldoende gemotiveerd te worden beschouwd, enkel moet verwijzen naar de specifieke bepaling in artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Met de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen werd die motivering aangevuld met substantiële componenten. Bestuurshandelingen moeten overeenkomstig deze wet afdoende gemotiveerd zijn en dienden de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Een afdoende motivering houdt in dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te kunnen dragen. De motivering moet m.a.w. draagkrachtig zijn. De aangevoerde motieven moeten pertinent zijn en de beslissing verantwoorden.

Dit wil zeggen dat ze duidelijk en concreet de redenen moet weergeven die haar kunnen verantwoorden. De motivering moet ook volledig zijn, wat betekent dat zij een voldoende grondslag voor alle onderdelen van de beslissing behoort te zijn.

Aangezien de Wet Motivering Bestuurshandelingen ook toepasselijk is in het domein van het vreemdelingenwet, moet de Dienst Vreemdelingenzaken de feitelijke gegevens vermelden waarom zij meent één van de criteria te kunnen invoeren.

Het doel van de Wet Motivering Bestuurshandelingen bestaat er immers in de betrokkene in kennis te stellen van de motieven van de handeling opdat hij met een kennis van zaken een verweer kan organiseren met de middelen die het recht hem aanreikt.

2. Toetsing van de bestreden beslissing aan de formele motiveringsplicht:

Verzoeker kreeg kopie van een schrijven van DVZ dd. 4/2/2013 waarbij de burgemeester verzocht werd verzoeker uit te nodigen en de documenten in bijlage te betekenen, met name -de beslissing tot onontvankelijkheid van de regularisatieaanvraag -het bevel om het grondgebied te verlaten 7 dagen (bijlage 13 sexes)

De beslissing tot onontvankelijkheid van de regularisatieaanvraag werd niet betekend aan verzoeker.

De motivering van de bestreden beslissing is niet afdoende zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen. Er ontbreken de werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing.

Verzoeker heeft het raden naar de motivering van de beslissing tot onontvankelijkheid.

Op geen enkel moment heeft verzoeker kennis gekregen van de geweigerde regularisatie aanvraag. Dit is reeds op zich een schending van de motiveringsplicht van DVZ.

De weigeringsbeslissing ligt aan de basis van het afleveren van het bevel terwijl dit nergens in de motivering vermeld werd.”

2.1.1 Voorafgaandelijk

Uit het betoog ter ondersteuning van het middel blijkt dat de verzoeker zich enkel richt tegen het bevel om het grondgebied te verlaten dat in de bestreden beslissing vervat ligt. Het middel wordt nergens betrokken op het inreisverbod dat tevens met de bestreden beslissing gepaard gaat. De motieven die het inreisverbod betreffen, blijven dan ook overeind. Het middel wordt dan ook enkel onderzocht in het licht van de motivering van de bevelscomponent van de bestreden beslissing.

2.1.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de

genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is.

Artikel 8 van de vreemdelingenwet bepaalt dat het bevel om het grondgebied te verlaten de bij dit bevel toegepaste bepaling van artikel 7 van de vreemdelingenwet dient te vermelden.

2.1.3 De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing in haar motieven duidelijk verwijst naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 7, eerste lid, 1° en 74/14, § 3 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing bevat een duidelijke juridische grondslag. De bestreden beslissing, waar deze het bevel aflevert om het grondgebied te verlaten, vermeldt wel degelijk de bepaling van artikel 7 van de vreemdelingenwet die wordt toegepast. Er is *in casu* dan ook voldaan aan de vereiste van artikel 8 van de vreemdelingenwet.

Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoeker in het Rijk is zonder houder te zijn van een geldig paspoort of visum en dat hij een gevaar vormt voor de openbare orde en de nationale veiligheid ten gevolge van het afsluiten van een schijnhuwelijk. Er wordt op gewezen dat verzoekers huwelijk door de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen werd vernietigd als zijnde een schijnhuwelijk.

De Raad merkt dan ook op dat de bevelscomponent steunt op eigen juridische en feitelijke gronden die volledig losstaan van het indienen en het weigeren van enige aanvraag tot machtiging tot verblijf. Er kan dan ook niet worden ingezien waarom de verweerder in de thans bestreden beslissing diende te motiveren omtrent de geweigerde regularisatieaanvraag. De motivering van de bestreden beslissing is dan ook afdoende.

Waar de verzoeker zijn betoog richt tegen de beslissing waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt, merkt de Raad op dat deze beslissing niet behoort tot het voorwerp van de voorliggende vordering daar deze enkel gericht is tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 8 en 62 van de vreemdelingenwet ligt niet voor.

2.1.4 Het eerste middel is ongegrond.

2.2 In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De verzoeker licht het middel als volgt toe:

“De initiële aanvraag werd bij beslissing dd. 8/6/2012 onontvankelijk verklaard om reden dat de aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9 bis § 1 van de wet van 15/12/1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15/9/2006.

Het door betrokkene voorgelegde identiteitsdocument, namelijk een identiteitskaart voor vreemdelingen van 8/11/2006, kan niet aanvaard worden gezien de omzendbrief van 21/6/2007 (punt II c 1-b) stelt dat het voorgelegde identiteitsbewijs een internationaal erkend paspoort of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart dient te zijn.

Bij verzoekschrift dd. 4/9/2012 werd zulks integraal weerlegd.

DVZ zag de schromelijke vergissing in en besliste om deze beslissing in te trekken.

Door deze handeling dient de initiële aanvraag als ontvankelijk beschouwd te worden.

De identiteit van verzoeker stond met voldoende zekerheid vast.”

2.2.1 Het betoog ter ondersteuning van het tweede middel is gericht tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard werd. De Raad dient echter vast te stellen dat deze beslissing niet behoort tot het voorwerp van de voorliggende vordering tot schorsing en nietigverklaring.

Het tweede middel dat gericht is tegen een andere dan de bestreden beslissing, kan derhalve kennelijk niet tot de nietigverklaring van de thans bestreden beslissing leiden.

Bovendien kan de verzoeker niet worden gevolgd waar hij stelt dat de intrekking van de beslissing waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet tot gevolg heeft dat zijn initiële aanvraag als ontvankelijk dient te worden beschouwd. De intrekking van de genoemde onontvankelijkheidsbeslissing heeft slechts tot gevolg dat deze beslissing met retroactieve werking uit het rechtsverkeer wordt weggenomen, zodat de verzoeker terugvalt op de situatie waarbij hij een aanvraag om machtiging tot verblijf heeft ingediend, aanvraag waarin nog geen beslissing in deze of gene zin werd genomen. Er kan hierbij niet vooruit worden gelopen op enige toekomstige beslissing en *a fortiori* is er geen sprake van enig "vermoeden" dat de verweerder in een later stadium van de aanvraag zou beslissen tot de ontvankelijkheid ervan. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt overigens dat de verweerder op 4 februari 2012, dit is op dezelfde datum dat de thans bestreden beslissing werd getroffen, een nieuwe beslissing nam waarbij de verblijfsaanvraag van de verzoeker wederom onontvankelijk werd verklaard.

Het tweede middel is, zo het al op ontvankelijke wijze werd aangevoerd, ongegrond.

2.3 In een derde middel voert de verzoeker de schending aan van het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.

Hij zet het middel als volgt uiteen:

"Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur. (OPDEBEEK, I en VAN DAMME M., Beginselen van behoorlijk bestuur, Brugge, die Keure, 2006, 315-349)

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval gedaan heeft. (RvS, 6 februari 2011, nr. 93, 104)

Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. (RvS, 28 januari 2008, nr. 179, 021)

Dat in casu niet uit het oog mag verloren worden dat verzoeker reeds geregulariseerd werd op grond van zijn langdurig verblijf en dat zulks werd medegedeeld bij schrijven dd. 23/11/2005. (stuk 7)

Bovendien is verzoeker nog steeds ingeschreven in het bevolkingsregister.

Verzoeker heeft geen verblijfsrechten geput uit zijn huwelijk met K. Patricia.

Het feit dat verzoeker thans verweten wordt een gevaar te zijn voor de openbare orde en de nationale veiligheid vermits zijn huwelijk nietig werd verklaard, raakt dan ook kant noch wal.

Verzoeker mocht dan ook op vertrouwen op de rechtsgevolgen van deze regularisatie zodat hij zijn handelingen op voorhand kon inschatten.

Verzoeker kocht hier een huis en sloot een hypothecaire lening af; verzoeker richtte een BVBA op en nam het mandaat waar als zaakvoerder; verzoeker nam personeel in dienst; verzoeker is vader van twee kinderen die hier school lopen...."

2.3.1 Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat het bestuur de bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dient te honoreren (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021). Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker in zijn concrete geval voor het nemen van de bestreden beslissing toezeggingen of beloften verkregen heeft van de verwerende partij. Ook toont verzoeker geen vaste gedragslijn aan van de verwerende partij, waarvan deze *in casu* afgeweken zou zijn. De verzoeker toont niet aan dat de verweerder hem enige vorm van garantie heeft gegeven waardoor hij er kon op vertrouwen dat hij zijn verblijfsrecht zou behouden.

Integendeel blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verweerder bij beslissing van 23 maart 2011 overging tot de intrekking van het aan de verzoeker toegekende verblijfsrecht verkregen uit het huwelijk met zijn Belgische echtgenote (administratief dossier, beslissing d.d. 22 maart 2011 en

bijbehorende brief d.d. 22 maart 2011). Deze beslissing werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 31 maart 2011. Uit de motivering van deze beslissing blijkt dat de verzoeker, gezien de nietigverklaring van het huwelijk wegens schijnhuwelijk zoals gevonnist door de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen en bevestigd bij arrest van het hof van beroep te Antwerpen van 3 november 2010, getracht heeft de Belgische procedures tot gezinshereniging te misbruiken gezien hij in werkelijkheid niet de intentie had om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan met een Belgische onderdaan. In de genoemde beslissing wordt tevens gemotiveerd dat verzoekers huwelijk strijdig werd bevonden met de Belgische en internationale openbare orde. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt daarnaast dat de verzoekers raadsman bij schrijven van 4 april 2011 bevestigt dat verzoekers C-kaart bij beslissing van 23 maart 2011 werd ingetrokken.

Verzoekers stelling dat hij nooit verblijfsrechtelijk heeft geput uit zijn huwelijk met zijn Belgische echtgenote, strookt bovendien niet met de voorliggende waaruit met name blijkt dat verzoeker op 10 maart 2004 een aanvraag tot vestiging indiende als familielid van zijn Belgische echtgenote en hij in het kader van deze aanvraag, na een initiële weigeringsbeslissing gevolgd door een verzoek tot herziening vanwege de verzoeker, het verblijfsrecht bekwam. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat op 23 november 2005 aan verzoekers raadvrouw het volgende werd gecommuniceerd: *“verwijzend naar uw verzoek tot herziening deel ik u mee dat de verblijfssituatie van betrokkene geregulariseerd wordt. Aan de vreemdelingendienst van Antwerpen werden onderrichtingen gegeven om uw cliënt in te schrijven in het bevolkingsregister met afgifte van een identiteitskaart voor vreemdelingen”*. Hoewel in dit schrijven ongelukkig gesproken wordt over een “regularisatie”, blijkt uit het verzoek tot herziening (stuk 6 in de inventaris der stukken, zoals bijgevoegd bij het verzoekschrift) en uit het feit dat de verzoeker in het bezit werd gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen dat de verzoeker het verblijfsrecht bekwam op grond van zijn aanvraag tot vestiging die gegrond was op gezinshereniging met zijn Belgische echtgenote.

De verzoeker kan *in casu* niet dienstig voorhouden dat hij er kon op vertrouwen dat de verblijfsrechtelijke gevolgen van zijn “regularisatie” zouden worden bestendigd, hij had immers onmiskenbaar weet van de beslissing waarbij zijn verblijfsrecht werd ingetrokken.

Het rechtszekerheidsbeginsel dat verzoeker ook geschonden acht, is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), ‘Beginselen van behoorlijk bestuur’, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). Zoals reeds besproken, had de verzoeker onmiskenbaar weet van de beslissing waarbij zijn verblijfsrecht werd ingetrokken. Er kan dan ook niet worden ingezien hoe te dezen het rechtzekerheidsbeginsel zou zijn geschonden.

De verzoeker stelt dat hij nog steeds is ingeschreven in het bevolkingsregister. Bij het verzoekschrift voegt hij een attest “samenstelling van gezin” d.d. 22 maart 2013 toe waaruit blijkt dat de verzoeker sedert 5 april 2010 en zijn dochter sedert 7 augustus 2011 is in geschreven op het adres B(...) te Antwerpen. Ter terechtzitting legt de verzoeker een meer recent attest “samenstelling van gezin” d.d. 31 mei 2013 voor, waaruit dezelfde gegevens blijken. Dienaangaande merkt de Raad die zich bij zijn wettigheidstoetsing dient te plaatsen op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd getroffen, op dat de door de verzoeker overgemaakte attesten geenszins aantonen dat de verzoeker op datum van de bestreden beslissing over enige verblijfstitel beschikte. Het betreft immers in beide gevallen een “attest samenstelling van gezin” dat aantoont dat de verzoeker en zijn dochter sedert de daarin vermelde datum zijn ingeschreven op een welbepaald adres, doch waaruit niet kan worden opgemaakt dat de erin vermelde personen daadwerkelijk over een verblijfsrecht in België beschikken. Deze attesten doen dan ook geen afbreuk aan de hierboven weergegeven vaststelling dat de verzoeker op de hoogte was van de intrekking van zijn verblijfsrecht zodat hij zich niet dienstig kan beroepen op de schending van het vertrouwens- of rechtszekerheidsbeginsel.

Aangezien de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op 23 maart 2011 is overgegaan tot de intrekking van het verblijfsrecht en niet blijkt noch wordt aangetoond dat de verzoeker in het bezit zou zijn van enige andere verblijfstitel, stelt de bestreden beslissing volkomen correct dat de verzoeker niet in het bezit is van een geldig visum of een geldig paspoort.

Door te verwijzen naar de aankoop van een huis, de oprichting van een BVBA en zijn schoollopende kinderen en door het uiten van de loutere bewering dat het kant noch wal raakt dat hem thans verweten

wordt een gevaar te zijn voor de openbare orde en nationale veiligheid, weerlegt de verzoeker geenszins de motieven van de bestreden beslissing waar met verwijzing naar het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg en het arrest van het hof van beroep te Antwerpen waarbij zijn huwelijk werd vernietigd wegens schijnhuwelijk, wordt geoordeeld dat de verzoeker een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid zodat hem *in casu* het bevel wordt gegeven om binnen de 7 dagen het grondgebied te verlaten. Het loutere gegeven dat de verzoeker het niet eens is met de beoordeling van de verweerder dat hij een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid, maakt nog niet dat dit oordeel op foutieve gronden zou berusten of kennelijk onredelijk zou zijn.

Een schending van het vertrouwensbeginsel of het rechtszekerheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Het derde middel is ongegrond.

2.4 In een vierde middel voert de verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij licht het middel als volgt toe:

“Langs de ene kant werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten, doch langs de andere kant staat verzoeker nog steeds ingeschreven in het bevolkingsregister, (stuk 55)

De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen. (RvS, 11 juni 2002, nr. 107, 624)”

Het zorgvuldigheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Uit de bespreking van het derde middel is reeds gebleken dat de verweerder op juiste gronden heeft vastgesteld dat de verzoeker niet in het bezit is van een geldig visum of een geldig paspoort. Uit de voorgelegde attesten “samenstelling van gezin” d.d. 22 maart 2013 en 31 mei 2013 blijkt niet dat de verzoeker op het moment van de bestreden beslissing over enig verblijfsrecht in België beschikte, zij betreffen enkel de bevestiging dat de verzoeker en zijn dochter sedert een welbepaalde datum zijn ingeschreven op het genoemde adres te Antwerpen. Bijgevolg kan de verzoeker met de verwijzing naar dergelijke “attesten van samenstelling van gezin” alleszins niet aantonen dat hem geen bevel om het grondgebied te verlaten kon worden afgeleverd.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht blijkt niet.

Het vierde middel is ongegrond.

2.5 In het vijfde middel voert de verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

Hij licht het middel als volgt toe:

“De handelwijze van DVZ mist elke vorm van redelijkheid. Het verzoek tot regularisatie werd onontvankelijk doch verzoeker heeft hiervan nooit kennis gekregen.

De appreciatie van DVZ dient als onrechtmatig aangemerkt te worden, aangezien de concrete gegevens van de zaak doen blijken dat die appreciatie in strijd is met wat in de beslissing wordt aangevoerd kennelijk onredelijk is. (RvS, 5 juni 2001, nr. 96, 144)

Verzoeker voldoet aan de inhoudelijke criteria voor een regularisatie. Immers, een regularisatie werd hem in het verleden reeds toegekend. Verzoeker voldoet bijgevolg ook aan de buitengewone omstandigheden.”

Het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid volkomen ontbreekt (A. MAST, J. DUJARDIN, J. VANDE LANOTTE en M. VAN DAMME, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2006, 60 en de aldaar aangehaalde rechtspraak van de Raad van State) (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Opnieuw dient te worden opgemerkt dat de beslissing aangaande verzoekers aanvraag tot regularisatie niet behoort tot het voorwerp van de voorliggende vordering. Met het betoog dat hij voldoet aan de inhoudelijke criteria voor regularisatie, toont de verzoeker geenszins aan dat het *in casu* kennelijk onredelijk zou zijn om, gezien de concrete motieven van de bestreden beslissing, hem het bevel te geven om het grondgebied te verlaten. De verzoeker toont niet aan dat de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk zijn. De Raad acht het niet kennelijk onredelijk om de verzoeker, waarvan terecht werd vastgesteld dat hij niet beschikt over de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten en waarvan niet wordt betwist dat hij het voorwerp uitmaakt van een definitieve nietigverklaring van het huwelijk wegens schijnhuwelijk, het bevel te geven om het grondgebied binnen de 7 dagen te verlaten.

Het redelijkheidsbeginsel is niet geschonden.

Het vijfde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juli tweeduizend dertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. DE GROOTE